قصیدہ

مولانا و مقتدانا السید دلدار علی نقوی سیدؔ مرحوم و مبرور

عہدیست زمن خامۂ مشکینہ رقم را | مداحی سلطانِ عرب شاہ عجم را
شد چاک گریباں زستائش گریٔ خلق | از دست جفا کار سخن تیشہ قلم را
سیمرغ بود دانش من نے مگس خواں | ماوائے خودش ساختہ کاں کوہ ہمم را
ابکار مضامیں کہ بود زادہ فکرم | جائز نہ بود خطبہ اش ارباب نعم را
گرمند قاقم بود و مجلس دو ناں | عیب است بہ نزد خرد ارباب ہمم را
آن کس کہ بود بادہ کش از ساغر کوثر | بر خاک مذلت زند او ساغر جم را
کلک قلمم گرنہ شود باد سیہ رو | فرسودہ رو مدح شہنشاہ امم را
با دوستیت عشق بتاں کفر شمارم | در کعبۂ دل جا نہ دہم سنگ صنم را
صوت حسن مدح تو کردند حلالم | نے ایں کہ سرایم پئے اغیار نغم را
ایں تازہ سوادیکہ زرشح قلمم ہست | مخصوص مدیح تو بود نے کے و جم را
گیرائے مقیم کہ بجز مدح نباشد | از باد معانی بہ برود ہشت رم را
زنہار دریں راہ ز افراط و ز تفریط | جائے گذرت نیست مگر تیغ دودم را
در مدح قصورے شود اے شاہ بہ بخشا | گر عقل نداند چو من از مدح تو ذم را
در مکتب مداحی تو تازہ نشستم | اینک پئے مدح تو گرفتیم قلم را
در مبداؤ مشتق نبود ہیچ تفاوت | ذات تو کریم آمدہ ہم عین کرم را
آزردہ و رنجیدہ شد از عالم امکاں | چوں ذات شریفت نہ شرف داد قدم را
بر فرق حدوث ارنہ شدے ظل وجودت | پاداش نمی کرد بجز کتم عدم را
محسوب شود معجزہ کاں لا متناہیست | منطق کند از ناطقہ ات جذر اصم را
شد چوں توشدی مجمع اطلاق دو امکاں | من وجہ و اطلاق سہ تا خاص و اعم را
اے آمر و ناہی تو بہ معروف ز منکر | از ناطقہ ات زیب بود لاد و نعم را
باشند ز ہم از نظر قہر تو اجسام | مخصوص بہ اعداد کند خوف تو کم را

دستم که سیه می شود از سودن درهم　　از حسرت دست تو بود روئے درم را
گر حامی بزغاله شوی از سر انصاف　　باشد که علف بار کند شیر اجم را
چوں بهر وجود تو بیار است مضیفے　　تقدیر ز افلاک بپا کرد خیم را
خاک از رخ تو ختم رسل پاک نماید　　و زلطف گزارد بسر دوش قدم را
سیرابی ابرازیم احسان تو باشد　　پیش کف جود تو تنک حوصله یم را
نقد دل و جاں داده به سودائے شفاعت　　بینیم جناب تو وما بیع سلم را
سرمایه دل را بتو دادیم تو دانی　　بامانه بود کار چه بسیار چه کم را
حب تو بود شهد نفاق تو بود سم　　گو خصم نداند نه عسل را و نه سم را
با گلبن روئے تو بود خار گلستاں　　بے مهری تو خار کند باغ ارم را
والله بغیر از تو نه دانم سروکارم　　صد بار بریں میخورم اصناف قسم را
گردید دو تا پشت من از منت منّاں　　گو لطف تو کاں راست کند قامت خم را
فریاد ازیں ساقئ مے خانۂ دنیا　　هر صبح و مسا میدهدم ساغر غم را
ایں بیوه دنیا نه بود قابل دیدن　　دزدیده کند غمزۂ اوخار ستم را
در کوئے تو آسائم اگر قائد توفیق　　از دوش دلم برفگند یاد الم را
یادم نه هوائے نجف و ساحت وادی　　کو عطر نسیمش که رسد قوت شم را
فخرم بود از دودۂ خود در صف محشر　　فردا که فراموش کند داد و دهم را
نور است علی النور حقیقی و اضافی　　نازیم بوصف خود و وصف اب و عم را
تا ذات شریف تو رسد گر به شمارم　　زیں سلسلۂ جدیم ارباب کرم را
مدح تو مرا در سخن آورد به پیری　　اعجاز تو از لال برد عیب بکم را
عمرم سپری گشت بشد فرصتم از دشت　　ریزم همه در دامن خود اشک ندم را
در چشم زدن باخته ام نقد جوانی　　در دست نه دارم بجز افسوس هرم را
شاها ز شفاعت چو شود روز قیامت　　محروم نه سازی من مسکین دژم را
فردا چو سر نیزه شود نیر اعظم　　از فوق سرم کم نه کنی ظل علم را
مارا ز دل خویش فراموش نه سازی　　روزے که فراموش نمایند اب و عم را

سید تو میندیش و مشو مضطرب الحال　　داری بسرت سایہ فگن فخر امم را
یا رب بہ دلم بست تمنا ز سر لطف　　مقبول بہ تعجیل کنی ملتمسم را
در بیت شرف آید و چوں صبح کشاید　　خورشید امامت ز سر عزم امم را

دینی کتابوں کا اہم مرکز

مومنین کرام سے گزارش ہے کہ ذاکری کے لئے ضروری کتابیں، بہترین مجلسوں کے مجموعے خصوصاً سید العلماء مولانا علی نقی، مولانا کلب عابد، ڈاکٹر مولانا کلب صادق اور قائد ملت مولانا کلب جواد صاحبان کے مجموعۂ تقاریر مناسب قیمت پر حاصل فرمائیں اور ہندی، اردو میں چار سال سے شائع ہونے والے، ماہنامہ ''شعاع عمل'' کا دو سو روپئے سالانہ فیس دے کر جلد سے جلد ممبر بنیں۔

(نور ہدایت فاؤنڈیشن، امامباڑہ غفرانمآبؒ لکھنؤ)

کتب خانہ عمدۃ العلماء کی توسیع

قائد ملت مولانا سید کلب جواد صاحب کے زیر سرپرستی عمدۃ العلماء لائبریری کی توسیع ہو رہی ہے تاکہ مطالعہ کے شائقین اور تحقیق کرنے والوں کے لئے استفادہ کا بہتر مرکز بن سکے۔

مومنین سے گزارش ہے کہ اپنے گھروں میں رکھی ہوئی پرانی کتابوں کو اپنے مرحومین بزرگوں کے ایصال ثواب کے لئے مرحومین کے نام لکھ کر یا نام اور پتے کی مہر لگا کر لائبریری کو عنایت فرمائیں۔

(نور ہدایت فاؤنڈیشن، امامباڑہ غفرانمآبؒ لکھنؤ)

بقیہ......سید دلدار علی........................

ضیاء دیدۂ دروازہ مدینۂ علم
عزیز مصر سیادت، سپہر مجد و علا
نہ دید چشم فلک مثل آں مجدّد دیں
کہ شاہد اند بفضل و بزرگیش اعدا
جمال در خور علم وکمال داشت از اں
کہ بد ز روز ازل مہبطِ فیوض خدا
بآبیاری ارشاد آں سحاب فیض
دمید در گل ناچیز ہند یش گلہا

رسید چوں شب تاسع عشر ز ماہ رجب
سفر بہ روضۂ رضواں نمود از دنیا
دریں مصیبت جاں کاہ شیعیاں یکسر
بہ سوز سینہ نمود ند ماتمش برپا
چوایں مصیبتِ عظمیٰ در اہل دیں روداد
بدل گزشت کہ تاریخ آں کنم نشاں
سروش غیب ہماں وقت ناگہاں فرمود
ستون دین بزمیں اوفتاد واویلا
۵　　۳　　۲　　۱　　ھ